

PRASOWEGO
ANICZNYCH.

RACOWAŁ MIECZYSŁAW ROGALSKI
w Maju 1920 roku.

a Prawica

j n a L e w i c a

uz Gosudar-
ennawo Ob-
dinieńja"

"Nacjonalnyj niści" (bolszewicy) partja Rządowa
Centr"

Komunistyczny

Demokratyczny

39772

KIERUNEK	Skrajna Prawica			Prawica	C e n t r u m						
Nazwa partji	„Bezpartyjni“	„Sojuz Gosudarstwiennawo Objedinieńja“	„Nacjonalnyj Centr“	„Umiarkowani“	Konstytuc. Demokraci Kadeci	Liga Odrodzenia Rosji		Socjal.-rewoluc. (Prawi)	Socjal.-rewoluc. (Centrum)		Liga Republikańska
Odnogi i rozgałęzienia	Stanowią wiele oddzielnych grup					Prawica	Lewica		Prawica Socjaliści Imperjaliści	Lewica	
Wspólne cele		(Prawica frondująca Denikina)	Stronnicy popierający ochotniczą armię:					(Lewica Kołczaka)			
Przywódcy	1) Noskow, generał 2) Goldsztein, redaktor (w Paryżu) 3) Księżna Bariatińska 4) Rodzianko, pułk. 5) Pawłow, przywódca szlach. 6) ks. Wiktor Koczubej 7) ks. Cyryl Włodzimierzowicz Romanow 8) Szczerbaczow 9) gen. Komissarow	1) Szulgin 2) gen. Romanowski (zabity) 3) Łukomski 4) Walery Lewitski 5) W. Olgiński	1) Denikin 2) Wrangiel baron 3) Szatilow, generał 4) Słazczew, generał	1) Sazonow 2) Guczkow 3) Ks. Lwow 4) baron M. Schilling 5) Makłakow P. Struve*)	1) P. N. Milukow 2) Winawer 3) Hessen 4) Rodiczew 5) P. J. Ryss 6) W. A. Stepanow 7) prof. bar. B. E. Nolde 8) F. P. Demidow 9) G. Semionow 10) M. S. Adżemow 11) A. I. Konowałow 12) P. P. Gronski 13) L. E. Eljaszew 14) P. I. Petruniewicz 15) M. I. Astrow 16) M. W. Teslenko 17) P. W. Ratner 18) P. P. Jureniew	1) Awksentjew (lewica)	1) B. Sawinkow 2) Wł. Burcew 3) Bernstein 4) Awksentjew (przeszedł do Ligi Odrodzenia Rosji)	1) Minor 2) Lebie-diew 3) Kiereński 4) Czernow 5) Staliński 6) Zenzinow 7) Goc 8) Cejtlin	1) Rubanowicz 2) Rusanow	1) Rozenfeld 2) Fridberg 3) Peskin	
	Zasadniczy program	Ultra-reakcyjniści. Dawna kamarylla dworska, dążąca po cichu, lub jawnie do przywrócenia monarchji reakcyjnej w dawnych granicach, opartej na represji i sile. Obecnie dążą do opanowania Ukrainy, ażeby znaleźć bazę do ofensywy przeciw bolszewikom, w	Mają oni poglądy bardzo zbliżone do dawnych czarnosecińców. Są skłonni do orientacji niemieckiej i monarchicznej.	Schlebiają panslawizmowi Czechów, opiekują się Ukraińcami, Białorusinami, Rusią podkarpacką. Obszary te chcieliby widzieć w ten, czy inny sposób, związanymi z odrodzoną Rosją, chcą też narzucić im język i kulturę rosyjską.	Socjalizmu nie uznają wcale; są usposobieni nacjonalistycznie. Przedstawiają inteligencję liberalno-burżuazyjną i burżuazję umiarkowaną reakcyjną. Ciążą oni do odtworzenia monarchji w ulepszonej wydaniu. Są nieprzejednanymi wrogami ruchów narodowych.	Socjaliści tylko z nazwy. Pod tym sztandarem połączyli się umiarkowanie konserwatywne koła inteligencji. Stopniowo skłaniają się w stronę prawicy. Są oni nacjonalistami o silnym zabarwieniu szowinistycznym. Popierali Kołczaka i byli gorącymi zwolennikami (szczególnie	Dążą do stworzenia ustroju liberalno-burżuazyjnego, demokratycznego. Są to nacjonaliści bez szowinizmu. Antibolszewicy i antikołczakowcy. Dążą do odbudowania Rosji wielkiej i niepodzielnej z wyjątkiem Polski ściśle etnograficznej i Finlandji. W ostatnich czasach	Dewizą ich jest: „Ani Lenin, ani Kołczak”. Uznają oni akcję tylko wewnętrzną, ale nie wojskową. W sprawie narodowości stoją na gruncie „samookreślenia”. Są więc przeciwni odbudowaniu Rosji „jednej i niepodzielnej” i odmawiają Konstytuancie prawa wtrącania się do spraw poszczegól-			

A POLITYCZNE W ROSJI.

OPRACOWAŁ MIECZYSLAW ROGALSKI
w Maju 1920 roku.

L e w i c a					S k r a j n a L e w i c a					
Kategoria	„Anarchiści”		Socjal.-rewoluc. (Lewi)	Soc.-demokr. Mieńszewicy	Soc.-demokr. Internacional.	„Komuniści” (bolszewicy) partja Rządowa				
	Teoretycy	Czynni		Grupa „Jedinstwa” (Jedności)	Żydowski „Bund” (mniejszość)	Grupa „Nowej Żizni”	Komuniści ukraińscy (borotbiści)	Komunistyczny Bund	Komuniści polscy	Rosyjska robotnicza partja Komunistyczna
								Kierunki zbliżone ideowo do zasadniczego programu R. rob. partji komunistycznej		
1) P. Kropotkin	*)	*)	1) Plechanow (+) 2) Dewiatkin 3) Kefali 4) Dan 5) Abramowicz 6) Trojanowski 7) Kamermacher	1) M. Gorkij 2) Suchanow 3) Martow				1) Dr. J. Marchlewski 2) Skarbek (B. Szacki) 3) J. Unszlicht 4) Feliks Kon 5) Kostecki 6) R. Z. Boski 7) K. Cichowski 8) M. Kozłowski 9) S. Kreczyński 10) R. Juchniewiczówna 11) Leszczyński 12) S. Bobiński 13) A. Dzięgielewski	1) Lenin 2) L. Trockij-Bronsztein 3) Bucharin 4) Cziczerin 5) Joffe 6) Kamieniew-Rozenfeld 7) Kołłontaj 8) Zinowjew-Apfelbaum 9) Radek Sobelson 10) Litwinow-Finkelsztein 11) Łunaczarski 12) Krasin 13) Nogin 14) Dzierżyński 15) Martens 16) Kopp 17) Peters	

ich jest:
n, ani Koł-
znają oni
wewnętrz-
e wojsko-
rawie na-
stoją na
amookreś-
więc prze-
udowaniu
nej i nie-
” i odma-
stytuancie
ącania się

Liberaliści posunięci do krańcowości. Przeciwnicy bolszewików zajmują stanowisko dotąd nieprzejednane.

Partja w Sowiet-
kiej Rosji nielegalna. Określonego programu nie posiada. Są to przedstawiciele rewolucyjnego romantyzmu.

Ortodoksalni Mark-
siści, o zabarwieniu narodowym.

Są to typowi so-
cjaliści ewolucjoni-
ści.

Wychodzą z zało-
żenia, że należy pod-
trzymywać obecny
rząd, aby niedopu-
ścić do powrotu re-
alacji.

Uznają oparcie się
w okresie przejścio-
wym na takim sy-
stemie gospodar-
czym, który stano-

Program partji opracowany na VIII-m Wszechrosyjskim Zjeździe w Moskwie, w marcu 1919 r. zawiera:

Stopniowe i planowe wprowadzenie socjalizacji do wszelkich dziedzin gospodarki. Szerokie plany rozwoju wykształcenia ludowego (system amerykańskiej „Szkoły pracy”). Czerwona armja, jako forma przejściowa do ludowej milicji. Powszechne wykształcenie wojskowe. Konieczność fizycznego wychowania w myśl idei skautowej.

Inteligencja uwzględniana jedynie, w charakterze specjalistów. Program uwzględnia wysokie opłaty za pracę specjalistów z pośród burżuazji.

W stosunkach międzynarodowych: popieranie ruchów komunistycznych we wszystkich krajach. Propaganda w 3-ich kierunkach: 1) międzynarodowa, 2) w czerwonej armji i 3) wśród robotników i włościan.

3 główne prądy w Komuniźmie:

I. Oportunizm Leninowski, nakazujący działać według wskazań chwili i zadawałn

Przywódcy	7) ks. Cyryl Włodzimierzowicz Romanow 8) Szerbaczew 9) gen. Komissarow			P. Struve *)	9) G. Semionow 10) M. S. Adżemow 11) A. I. Konowałow 12) P. P. Gronski 13) L. E. Eljaszew 14) P. I. Petruniewicz 15) M. I. Astrow 16) M. W. Teslenko 17) P. W. Ratner 18) P. P. Jureniew		7) Goc 8) Cejtin	
Zasadniczy program	Ultra-reakcyjniści. Dawna kamarylla dworska, dążąca po cichu, lub jawnie do przywrócenia monarchji reakcyjnej w dawnych granicach, opartej na represji i sile. Obecnie dążą do opanowania Ukrainy, ażeby znaleźć bazę do ofensywy przeciw bolszewikom, w tym celu przeciągnęli na swą stronę partję ukraińskich chłeborobów. Zresztą, program ich i dążenia niejednolite. Jedni grupują się w Paryżu, inni w Berlinie.	Mają oni poglądy bardzo zbliżone do dawnych czarnosecińców. Są skłonni do orientacji niemieckiej i monarchicznej.		Schlebiają panslawizmowi Czechów, opiekują się Ukraińcami, Białorusinami, Rusią podkarpacką. Obszary te chcieliby widzieć w ten, czy inny sposób, związanymi z odrodzoną Rosją, chcą też narzucić im język i kulturę rosyjską.	Socjalizmu nie uznają wcale; są usposobieni nacjonalistycznie. Przedstawiają inteligencję liberalno-burżuazyjną i burżuazję umiarkowaną reakcyjną. Ciążą oni do odtworzenia monarchji w ulepszonej wydaniu. Są nieprzejednanymi wrogami ruchów narodowych.		Socjaliści tylko z nazwy. Pod tym sztandarem połączyły się umiarkowane konserwatywne koła inteligencji. Stopniowo skłaniają się w stronę prawicy. Są oni nacjonalistami o silnym zabarwieniu szowinistycznym. Popierali Kołczaka i byli gorącymi zwolennikami (szczególnie Sawinkow i Burcew).	Dążą do stworzenia ustroju liberalno-burżuazyjnego, demokratycznego. Są to nacjonaliści bez szowinizmu. Antibolszewicy i antikołczakowcy. Dążą do odbudowania Rosji wielkiej i niepodzielnej z wyjątkiem Polski ściśle etnograficznej i Finlandji. W ostatnich czasach program ten uległ zmianom. Lewica stanęła na gruncie samookreślenia narodów. Zajmują niewyraźne stanowisko w sprawie interwencji lub pomocy z zewnątrz
Organizacja partji i jej działalność		Obecnie są rozbici i nie przedstawiają znaczniejszej siły politycznej. Tworzyli „życzliwą” opozycję do rządu Denikinowskiego. Od bolszewików przejęli ich zwolennicy metody bandytyzmu i cynizmu politycznego. Wielu z nich przechodzi do bolszewików inni stają się pacholkami międzynarodowego awanturnictwa. Nie posiadają oni ani sympatji, ani większych wpływów i środków agitacyjnych, nie tylko w Rosji, ale także zagranicą. W Berlinie popierali zamach stanu Kappa i Luttwitza, skutkiem czego zamknięto ich organ. Bolszewicy częściowo przeciągają ich na swoją stronę, częściowo tępią.		Nie mają większych wpływów obecnie, schodzą ze sceny, pomimo pewnych dążeń do ewolucji u oddzielnych osobistości.	W Rosji nie udało im się zyskać zaufania szerszych mas. Są prześladowani nielitościwie przez bolszewików. Obecnie wznowili ożywioną działalność zagranicą. W Paryżu 21/V 20 r. odbył się Zjazd. Przyłączyli również do organizacji wielkiego wszechrosyjskiego Kongresu antibolszewickiego. Rodiczew w maju przyjechał do Warszawy. Na emigracji sformowali cały szereg komitetów jak np. w Konstantynopolu, Belgradzie, Sofji, Pradze.	Secesja socjalrewolucjonistów na gruncie różnic osobistych.	Nie mają zaufania wśród konserwatystów liberalno-burżuazyjnych warstw. Komuniści zaś traktują ich jako wyrażnych reakcyjnych.	Cieszą się wielką popularnością wśród włościan, znacznie mniejszą wśród robotników. Zbliżone są do nich koła inteligencji postępowej (anti-komunistycznej). Komuniści szczególnie ich się boją i prześladowają starając się ośmieszyć. Grupa „Narod” wystąpiła w Rosji do walki z Denikinem i wydała odezwę, zachęcającą do wstępowania w szeregi czerwonej armii. Za to C. K. wykluczył ją z partji. Zaciętym prześladowaniem bolszewików S. R. ulegli od 28 października 1919 r.

	6) Trojanowski	4) Feliks Kon	6) Kamieniew-Rozenfeld
	7) Kamermacher	5) Kostecki	7) Kollontaj
		6) R. Z. Boski	8) Zinowjew-Apfelbaum
		7) K. Cichowski	9) Radek Sobelson
		8) M. Kozłowski	10) Litwinow-Finkelsztein
		9) S. Kreczyński	11) Łunaczarski
		10) R. Juchniewi- czówna	12) Krasin
		11) Leszczyński	13) Nogin
		12) S. Bobiński	14) Dzierżyński
		13) A. Dziegielewski	15) Martens
			16) Kopp
			17) Peters

jest: i Koł- oni nętrz- ojsko- e na- ją na okreś- prze- waniu i nie- odma- rancie nia się szcze- dowo-	Liberaliści posunięci do krańcowości. Przeciwnicy bolszewików zajmują stanowisko dotąd nieprzejednane.	Partja w Sowiet- kiej Rosji nielegalna. Określonego programu nie posiada. Są to przedstawiciele rewolucyjnego romantyzmu.	Ortodoksalni Mark- siści, o zabarwieniu narodowym.	Są to typowi so- cjaliści ewolucjoni- ści. Wychodzą z zało- żenia, że należy pod- trzymywać obecny rząd, aby niedopu- ścić do powrotu re- akcji. Uznają oparcie się w okresie przejścio- wym na takim sy- stemie gospodar- czym, który stano- wi połączenie ele- mentów komunizmu z gospodarką koope- ratywną i prywatną.	Program partji opracowany na VIII-m Wszelchrosyjskim Zjeździe w Moskwie, w marcu 1919 r. zawiera: Stopniowe i planowe wprowadzenie socjalizacji do wszelkich dziedzin gospodarki. Szerokie plany rozwoju wykształcenia ludowego (system amerykańskiej „Szkoły pracy”). Czerwona armja, jako forma przejściowa do ludowej milicji. Powszechne wykształcenie woj- kowe. Konieczność fizycznego wychowania w myśl idei skautowej. Inteligencja uwzględniana jedynie, w charakterze specjalistów. Program uwzględnia wyso- kie opłaty za pracę specjalistów z pośród burżuazji. W stosunkach międzynarodowych: popieranie ruchów komunistycznych we wszystkich kra- jach. Propaganda w 3-ich kierunkach: 1) międzynarodowa, 2) w czerwonej armji i 3) wśród ro- botników i włościan. 3 główne prądy w Komuniźmie: I. Oportunizm Leninowski, nakazujący działać według wskazań chwili i zadawałniać się możliwem w danych warunkach. II. Nieprzejednany (Trockiego), oparty na fanatycznej pewności i grze „va banque”. III. Prąd umiarkowany Bucharinowski. Owoc dociekań myślowych i ambicji osobistych Bucharina, ukrytego współzawodnika Lenina. oprócz tego: Kierunek Krasina, który jest tylko odmianą Leninowskiego. Krasin znany jest jako germanofil (nie bezinteresowny), dlatego jego idea złagodzenia metod komunistycznych prawdo- podobnie ma na względzie udzielenia legalnych ulg Niemcom przy podjęciu stosunków handlo- wych i organizacji przemysłu w Rosji.
---	---	--	---	--	---

skła- ważnie stratów Pragnęli wyzyskać żywioly kryminalistyczne, jako element pozbawiony dotąd praw. Pod przykrywką ich występują często bandy bezideowych kryminalistów, dezertarów, a często również socjal-rewolucjoniści lewi.	Zyskali zaufanie włościaństwa i nieznacznej części robotników. Przez nich zostały zorganizowane akty terrorystyczne (w stosunku do hr. Mirbacha, Eichhorna) i szereg powstań włościańskich. Są oni okrutnie prześladowani przez komunistów. Często występują pod firmą anarchistów.	Zawsze zajmowali stanowisko wrogie względem bolszewizmu. Skompromitowali się ostatecznie w oczach Komunistów przez podtrzymywanie Kołczaka, Denikina i innych. Brali udział w aktywnych wystąpieniach przeciwko sowieckiej władzy. Są prześladowani na równi z reakcjoni- stami nawet więcej. Pracują konspiracyjnie wśród inteligencji, lecz większego powodzenia nie mają, ponieważ nie są dostatecznie aktywni. Rząd sowietów w ostatnich czasach złagodził do nich swój stosunek, a nawet zaproponował im 2 miejsca w rzą-	Do czasu przewrotu październikowego grupowali się dokoła pisma „Nowaja Żiźń”. Po przewrocie rząd sowiecki rozpoczął prześladowania i gazetę ich zamknął. Obecnie współpracują w większości swojej z komunistami, zadawalniając się jedynie krytyką na zjazdach. Unikają ściśle politycznych funkcji, zadawalniając się pracą w urzędach gospodarczych.	We wszystkich urzędach, zakładach, czerwonej armji zorganizowane są t. zw. „jaczejki” t. znaczy komórki komunistyczne, do których należą wszyscy członkowie partji komunistycznej danego urzędu, bez względu na zajmowane stanowisko. „Jaczejki” mają nieograniczone prawo kontroli. Związane są organizacyjnie z powiatowym, gubernialnym komitetem partji, a przez niego z centralnym Komitetem Partji Komunistycznej. System ten zapożyczono z masonerii. Wszyscy członkowie „jaczejek” (mężczyźni i kobiety) uważani są za zmobilizowanych i mogą być przez partję przeznaczani dowolnie do odnośnych prac. Przy czerwonej armji oficjalnie funkcjonują Komisarze. Funkcje te zwykle pełnią przewodniczący odnośnych „jaczejek”. Przy każdej dywizji, korpusie, armji i t. d. istnieją „politoddziały” (oddziały polityczne), dzielące się na sekcje. Działalność ich koncentruje się w Centralnym „politoddziale” Wyższego Wojennego Sowietu Republiki. Wszystkie odpowiedzialne stanowiska Komisarzy i innych zajmują Komuniści. Cały aparat państwowy znajduje się w rękach Komunistów. W ostatnich czasach poszli na kompromisy. Ograniczają przytem wolność obywateli, kasują strejki, zaprowadzają armje robocze i szalony despotyzm dla utrzymania władzy. Dyktatura proletariatu w praktyce została zastąpiona tyranią Komisarzy Sowieckich (Komisarodierzawiem).
--	---	--	---	--

	ciw bolszewikom, w tym celu przeciągnęli na swą stronę partję ukraińskich chieborobów. Zresztą, program ich i dążenia niejednolite. Jedni grupują się w Paryżu, inni w Berlinie.								W ostatnich czasach program ten uległ zmianom. Lewica stanęła na gruncie samookreślenia narodów. Zajmują niewyraźne stanowisko w sprawie interwencji lub pomocy z zewnątrz		
Organizacja partji i jej działalność		Obeenie są rozbici i nie przedstawiają znaczniejszej siły politycznej. Tworzyli „życzliwą“ opozycję do rządu Denikinowskiego. Od bolszewików przejęli ich zwolennicy metody bandytyzmu i cynizmu politycznego. Wielu z nich przechodzi do bolszewików inni stają się pacholkami międzynarodowego awanturnictwa. Nie posiadają oni ani sympatji, ani większych wpływów i środków agitacyjnych, zarówno w Rosji jak i zagranicą. W Berlinie popierali zamach stanu Kappa i Luttwitza, skutkiem czego zamknięto ich organ. Bolszewicy częściowo przeciągają ich na swoją stronę, częściowo tępią.	Nie mają większych wpływów obecnie, schodzą ze sceny, pomimo pewnych dążeń do ewolucji u oddzielnych osobistości.	W Rosji nie udało im się zyskać zaufania szerszych mas. Są prześladowani nielitościwie przez bolszewików. Obecnie wznowili ożywioną działalność zagranicą. W Paryżu 21/V 20 r. odbył się Zjazd. Przyłączyli również do organizacji wielkiego wszechrosyjskiego Kongresu antibolszewickiego. Rodiczew w Maju przyjechał do Warszawy. Na emigracji sformowali cały szeregi komitetów jak np. w Konstantynopolu, Belgradzie, Sofiji, Pradze.	Secesja socjal-rewolucjonistów na gruncie różnic osobistych.	Nie mają zaufania wśród konserwatystów liberalno-burżazyjnych warstw. Komuniści zaś traktują ich jako wyrażników reakcyjnych.	Cieszą się wielką popularnością wśród włóścian, znacznie mniejszą wśród robotników. Zbliżone są do nich koła inteligencji postępowej (anti-komunistycznej). Komuniści szczególnie ich się boją i prześladowają starając się osmieścić.				
Prasa	1) „Nowoje Wremia“ w Belgradzie. Redaktor M. A. Suworin. 2) „Rossia“ w Paryżu, organ codzienny w 2-ch językach wydawca jen. Noskow, red. Goldstein.	1) „Przyw“ (w Berlinie) obecnie zamknięty. 2) „Kijewlanin“ organ Szulgina (nie wychodzi) 3) „Wielikaja Rossija“ założyciel Szulgin.	1) „Russkoje Dieło“ (Praga) 2) „Sławianskaja Zaria“ (organ panslawistyczny).		1) „La Russie Democratique“ organ Awksentjew 2) „La cause commune“ w bliskich z Ligą stosunkach.	1) „La Cause Commune“ 2) „Obszczere Dieło“ 3) „Union“ (periodyczne) 4) „Union“ agencja telegraficzna 5) „La Russie Democratique“	1) „Gołos Rosii“ 2) „La Republique Russe“ 3) „Pour la Russie“				
Uwagi			*) W poglądach swoich zbliżył się do prawicy. Jest reprezentantem rządu jen. Wrangla.								

Niniejsza tablica przedstawia tylko ugrupowania polityczne w danym momencie. Odbывают się

				z gospodarką koope- ratywną i prywatną.	III. Prąd umiarkowany Bucharinowski. Owoc dociekań myślowych i ambicji osobistych Bucharina, ukrytego współzawodnika Lenina. oprócz tego: Kierunek Krasina, który jest tylko odmianą Leninowskiego. Krasin znany jest jako germanofil (nie bezinteresowny), dlatego jego idea złagodzenia metod komunistycznych prawdopodobnie ma na względzie udzielenia legalnych ulg Niemcom przy podjęciu stosunków handlowych i organizacji przemysłu w Rosji.			
skła- żnie atów	Pragnęli wyzyskać żywioły kryminalistyczne, jako element pozbawiony dotąd praw. Pod przykrywką ich występują często bandy bezideowych kryminalistów, dezerterów, a często również socjal-rewolucjonści lewi.	Zyskali zaufanie włościaństwa i nieznacznej części robotników. Przez nich zostały zorganizowane akty terrorystyczne (w stosunku do hr. Mirbacha, Eichhorna) i szereg powstań włościańskich. Są oni okrutnie prześladowani przez komunistów. Często występują pod firmą anarchistów.	Zawsze zajmowali stanowisko wrogie względem bolszewików. Skompromitowali się ostatecznie w oczach Komunistów przez podtrzymywanie Kołczaka, Denikina i innych. Brali udział w aktywnych wystąpieniach przeciwko sowieckiej władzy. Są prześladowani również z reakcjoni- stami nawet więcej Pracują konspiracyjnie wśród inteligencji, lecz większego powodzenia nie mają, ponieważ nie są do- statecznie aktywni. Rząd sowie- tów w ostatnich czasach złagodził do nich swój stosunek, a nawet zaproponował im 2 miejsca w rządzie, czego mien- szewicy nie przyjęli.	Do czasu przewro- tu październikowego grupowali się doko- ła pisma „Nowaja Żiżń”. Po przewrocie rząd sowiecki rozpo- czął prześladowania i gazetę ich zamknął. Obecnie współpra- cują w większości swojej z komunistami, zadawalniając się jedynie krytyką na zjazdach. Unika- ją ściśle politycz- nych funkcji, zada- walniając się pracą w urzędach gospo- darczych.	We wszystkich urzędach, zakładach, czerwonej armii zorganizowane są t. zw. „jaczejki” t. znaczy komórki komunistyczne, do których należą wszyscy członkowie partii komunistycznej danego urzędu, bez względu na zajmowane stanowisko. „Jaczejki” mają nieograniczone prawo kontroli. Związane są organizacyjnie z powiatowym, gubernialnym komitetem partii, a przez niego z centralnym Komitetem Partii Komunistycznej. System ten zapożyczono z masonerii. Wszyscy członkowie „jaczejek” (mężczyźni i kobiety) uważani są za zmobilizowanych i mogą być przez partję przeznaczani dowolnie do odnośnych prac. Przy czerwonej armii oficjalnie funkcjonują Komisarze. Funkcje te zwykle pełnią prze- wodniczący odnośnych „jaczejek”. Przy każdej dywizji, korpusie, armii i t. d. istnieją „politoddziały” (oddziały polityczne), dzielące się na sekcje. Działalność ich koncentruje się w Centralnym „politoddziale” Wyższego Wojennego Sowietu Republiki. Wszystkie odpowiedzialne stanowiska Komisarzy i innych zajmują Komuniści. Cały aparat państwowy znajduje się w rękach Komunistów. W ostatnich czasach poszli na kompromisy. Ograniczają przytem wolność obywateli, kasują strejki, zaprowadzają armje robocze i szalony despotyzm dla utrzymania władzy. Dyktatura proletariatu w praktyce została zastąpiona tyranią Komisarzy Sowieckich (Komisarodierżawiem).			
publi- rgan	1) „Burewieśnik” 2) „Anarchia”.	1) „Borba” 2) „Dzielo naroda”.	Organu własnego nie mają.	1) „Nowaja Żiżń” (organ zamknięty przez Komunistów).	„Borot’ba” (patrz tablicę prasową Rosji Sowieckiej i ta- blicę polityczną Ukrainy).	Organ komuni- stycznego „Bun- du” po żydowsku.	Pism wychodziło sporo jakoto: „Młot”, „Trybuna”, „Komu- nista Kijowski”. (Patrz specjalną tablicę prasową Rosji Sowieckiej).	Prasa oficjalna, półoficjalna i nieoficjalna sprężyscie zorganizowana, wychodzą najrozmaitsze urzędowe „Izwestja” centralne, gubernialne, powiatowe, wieczorowe, ponadto: „Prawda”, „Biednota” i cały szereg innych uwzględnionych w osobnej tabli- cy prasowej Rosji Sowieckiej.
	*) Z powodu prześladowań występują jako anonimy.	*) Z powodu prześladowań występują po większej części jako anonimy.						

ciągłe zmiany i przegrupowania zarówno w ustroju, programie jak i składzie osobistym przywódców.

Handwritten:
D
Part
of
the
document
is
in
the
Papers

PILSUDSKI
INSTITUTE
ARCHIVES
New York

Handwritten: 185